

17. Så swingar jag i luften opp, I watten
ket lemnar jag min kropp, Min själ är uti JE-
su samn, der hon har sådt en trygger hamn.

Den Tredje:

I.

Wandringssmannen styrer loppet, Fram till
målet och sitt hem; Liksa längtar jag i
hoppet Till et nytt Jerusaleem; Till det rätta så-
derslandet, dit min Goel farit opp, Att jag en
gång slipper bandet Utas denna dödsens kropp
Utas denna dödsens kropp.

2. Väktare hwad tro det lider, Tills min
hemgångs klocka slår? Jo, jag hoppas at de
skrider, Lilla tiden snart bortgår; Många blir
ei mine dagar, Ske dock efter ditt behag: I
medlertid Jesu tillaga, Kronan till min bröllops-
dag: Kronan till min bröllops dag.

3. Milde Jesu som är tagen, Up till himla
från vår syn; Du skal komma sista dagen,
Såsom sagt är uti skyn, Söte Jesu dröj ei
länge Låt min resa skonad fort; Ty jag önskar
dit umgänge, Innom Nya Stadsens port;
Innom Nya Stadsens port.

GS 1686

Erenne

Wädeliga Händelser.

Förestälte uti följande

W i s d r,

Den Första:

Om de 7 Liken.

Som nyligen timade i Väster-Göthland, Marks
Härad, Jstorps Pastorat och Yrnemalla Sockn
uti Hjltens By; Författad af Enkan

Christina Persdotter

Ud! uselhet och jämmer; 2c.

Sjunges som: Mitt hjertelig jag längtar, 2c.

Den Andra:

Om Sara Larsdotter.

Som oförmodeligen drunknade uti Norr Ström i
Stockholm.

Salig är jag förwist det är, 2c.

Sjunges under sin egen behageliga Melodie.

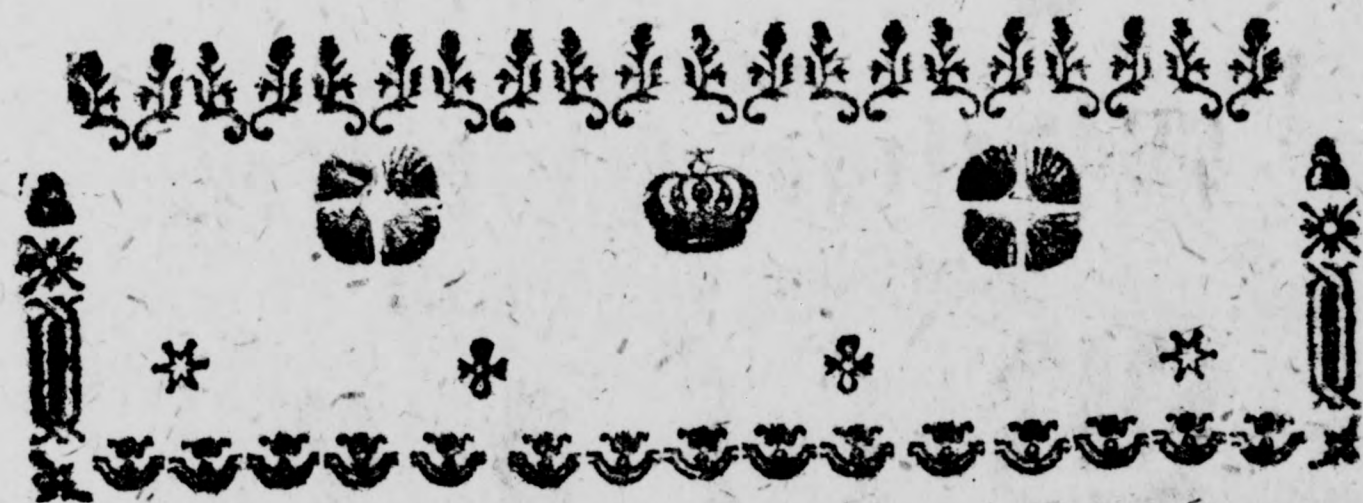
Den Tredje:

Wandringssmannen styrer loppet.

Sjunges som: Ud mitt hus är tomt och öde.

Besle, tryckt hos Ernst Peter Sundqvist 1800

Exemplaret kostar 9 rsk.

I.

Ack! uselhet och jänner; Ack! hwilket qual
och we: All smärat hjerta klämmer, Då
wi här måste se Sin lif tillsammans bäras,
På en gång hem til hus. Ack Hyltenäs för-
färas; Här släcks för många ljus.

2. En glädligt Söndags morgon, En ynk-
lig aften fick: Hvem tänkte på den sorgen,
Då man til Måsan gick? De mente Gaddrar
blifwa, Vid spåda Barnets dop; Men döden
fick dem skifwa Ibland sin stora hop.

3. De Ser och Barnet lilla Helt hastigt
måste dö; De råkte fara willa, I röket, på
en sid; Och som de hastigt fjörde, Af fruktan
i sult tras, Olyckan skyndsamt förde Dem i sin
wida graf.

4. Der lågo de den natten I kalla böljan
blå; Man fick blott syn på hatten; Men ej dem
sielfwa nå. Dock när den andra dagen, Kom
mycket folk ihop, Blef hwat med ann' up-
pen Ue denna wåta grop.

5. Ack! Hyltenäs du arma! Du må wäl
klå dig swart Bed Gud at sig förbarnta Ute
öfwer dig fullsnart! Mins och de förra åren,
Med

Med wådor, som då hänt. Och många lage
på bären, Som du för dina kände.

6. Just wid Midsommarn sköna, Då all
tind stod i flor, Gick du, för kort sen, röna,
En sorg, som war nog stor: Et Bröllops-lag
war glädligt, Musik på högden höll; En Dräng
i swindel, hästigt Då utför berget föll.

7. Des Mor, den wärnlös Enka, Föru i
sorgen gick, Hwar en nog låt kan tänka, Hwad
hjerter-käm hon fick. Det war i Jull Månad,
I näst förlidna år, Des Son, i döden dånad,
Från Brudhus bars på bår.

8. Nu må wi wäl förfäras, Och gråta Em-
kans nöd, Som åter ser hembäras, Hans Bro
i watten dö. Ack mina twänne Söner! är
hennes Klage-ljud. Hon ropar jänner-böner:
Hjelp mig o! store Gud!

9. Man ser två makar fåra, Bland denna
olycks hov: Hon skulle Barnet bära til HER-
rans helga dop. Från egit barn i waggan,
De fara med gläd med, De west ej at döds-
fiaggan Mot dem i wägen stod.

10. En gammal Enka sitter I sorg förutan
tröst; Des råre-kalk är bitter; Hon hårer qwä-
rand röst Af twänne Barn, som sakna Sin
fara Far och Mor, Hwar morgon när de
wakna. Den ångstan är wist stor.

11. En Gåstmo hjerelig klagar Det ömaste
dödsfall, At hennes sågnads dagar Och glädje
snart blef all; Hwar öga derwid rinnet, Och
hwar beklagar den; Som i sligt tilstånd finner,
Sin aldrabästa wän.

12. Du

12. Du lilla, täcka Piga, Som saknar nu
din vän, Jag bör wist ej förtiga, Att i din
Ungersvän Du miste just en hielte, Så rast
som hjort och hind, Och undrar ej du sålde
Mång tårar på din kind.

13. Hör än fler sorgestoner, En Piga och en
Dräng, Två hurtiga Personer, Två blom-
ster på vår äng, Som dnfkade hwarannan,
Med tiden kunna så: Nu sällas de tillsammans,
Och ned til botten gå.

14. Hon dygdig war och sager, Desf rosens
röda kind I runda åtta dagar Ei miste sågring
sin Det tyckes som hon wille åt sina wänner
le, At hon fått bättre gille, Och der sin Brud-
gum se

15. Det war wäl sällig wände, Och hisflige
sorge rop; Dock snarlig slutas mände, Att
qwal för denna hop. Nu har de fått god hwila
På denna mödan kort; Ty döden fick ej ila,
Men tog dem hastigt bort.

16. Jag får och ej förglömma En liten Tel-
ning grön, Den hwar man wet berömma För
dygdig och för skön; Men utan far och moder,
Och utan syften här; Ty war hans flytning
goder, Och Gud höll honom fār.

17. Du klämda Moder unga, Som lilla so-
stret födt; Men fick den sorgen tunga, Se det
hembäras dödt, Förr än det blef rentwaget I
dopsens helga flod, Sörg ej! Gud det dock tär-
ger af nåd ty han är god.

18. Jag mins Ser är tillbaka, En Dräng
ifrån

ifrån och gick, Som och bars dödt tillbaka: En
bitter sorge, drick! Han war båd qwick och snä-
ler, Och kunde spela wäl; Dock blef hans mor-
gon qwäller, Och kroppen utan själ.

19. Just Røndersmåso dagen Dä. han til
Kyrkan gick, Bles han af daga tagen. Hwad
ångslan man då fick! Ja, strömarne så runno,
At man fler dagar gick, Til des de honom
funno, At han begrafning fick.

20. Hans bröllopsdag blef firad Af wänner
och af släkt, Ej war nån flicka firad; Men
djupt i sorge drägt. Här war båd gråt och
jämmer; Man sörgde denne vän; Jag twiflar
ej, det klämmer Nog många hjertan än.

21. En Man kom in i stuga, Helt munter
rast och sund: Tänk hwad war kraft wil du-
ga! Han störtar samma stund En, med sin
yr ur stogen, Blic också släpad hem: Si så
förr'n man blir mogen, Tider stympas lif och lem.

22. En Söndags morgon hände, En Piga
frisk utgick, Och ingen plåga kände, Men si,
hon bäras fick Ur Ladgården åt stuga: Får straxt
med döden gå. Uff! at wi more sluga, Och
döden tänkte på.

23. Två späda Piltar sköna, Om fem års
ålder war, Så dödens lia röna, Til sorg för
Mor och Far, Den ena föll i strömmen; Den
andre blef upbränd. Upp! syndig själ, ur drö-
men, Och gör med Gud dig känd.

24. Här ändas nu min wisa, Som skulle
graffrist bli. Gud gif de hjertan lifa, Som
sorgen

sorgen råkat i! Han fäste i vårt minne, Att döden står och för; Men hvar wi honom finne, Han och ei kunnigt gör.

25. Den gör då bäst, som lagar, Att han försigtig är, Och alla sina dagar Sin själ i händer bär. Fy, Människö barn, til Herran Och följ hans budords st; Det gagnar nåt och fjerran: Det råder jag och dig.

Den Andra:

I.

Sallig är jag förvisst det är, Örg mig ei mer o moder får, Olyckan blef då glädjen sin, Jag hvilat hos Frälsaren min.

2. Hans ansigt blida skådar jag, Frälsaren Christum jag samtar, Och hugnas hos min Frälserman, Der intet dödsqval komma kan.

3. Människans lif snart ändat är, Såsom et blomster det affår, Om morgonen pryder det väl, Om aftenen kallas för slår.

4. Allt så äre wi Adams barn, Snart ändras de uti dödsens garn, När wi bäst tänka hafva ro, Griper döden och i sin flo.

5. Rätt som en fogel i et strek, Gripes uti et ögnableck, Kom döden grym gaf mig en sömn Och förde mig i stridan ström.

6. Bittid en morgen jag upstod, Lustigt war då mitt unga blod, Men innan middagsstunden kom, Döden wände mig glaset om.

7. Rätt

7. Rätt snart lade mig uppå bår, Som sprang, hoppa lekte i går, Dansa och sång för Fränder min, Döden förkortade dansen min.

8. Kristus för mig död lät här, Til hwilken jag och skyldig war, Med sin blod har gjort mig ren, Skänkt min en krona utan mehn.

9. Efter mig väntar jag min Mor, Och för mig finner jag min Bror, Wi skola der med palm i hand, In för Guds ansigt tråda fram.

10. Röstwaren uppå Korset låg, Då han Frälsaren Christum såg, Ropade han så innerlig: Aft! HERRe, tänk i dag på mig.

11. Det war mitt sista ord och skri: HERRe Gud Fader stat mig bi, Dig befaller jag nu min and Du äst min trogna Frälserman.

12. O! Hjertans Foster-Fader får, Styrke Er Gud til lif och själ, Haf mycken tack för hwarje dag, I mig så rundelig spelt har.

13. O! hjertans käre Moder min Faller el rårar så på kind, Jag är nu klädd i hvita klär, I Lambsens blod ren twagen får.

14. Far väl, far väl, min moder får, Gud hjälpe Er til lif och själ, Haf mycken tack til tusend nåt, För allt ondt i för mig utstådt!

15. Far väl min wänner med et ord, Bevar Er Gud, jag skyndar fort, Uti min graf til domedag, Då wi så glädjas utan tal.

16. Jag hörer Himlens Harpor mång, En lustig thon och härlig sång, Ei kan jag längre blifwa här, Sluppit har jag allt mitt besvär.

17. Så